

15 aprilie – 21 aprilie

## Relațiile interumane

**Textul de memorat:** „Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate.” (1 Petru 4:8)

Epistola lui Petru abordează deschis problemele sociale dificile din vremea sa. O primă problemă este următoarea: Cum să trăiască creștinii sub o guvernare opresivă și coruptă, ca aceea sub care se aflau atunci cei mai mulți dintre ei? Ce sfaturi le-a dat Petru cititorilor săi și ce semnificație au ele pentru noi astăzi?

Apoi, cum să se poarte sclavii creștini dacă stăpânii lor sunt aspri și nedrepti? Relațiile dintre angajatori și angajați din timpul nostru diferă de relațiile din secolul I dintre stăpâni și sclavi, „însă cuvintele lui Petru vor avea în mod sigur ecou în inima celor care au șefi absurzi. Ce interesant că Petru indică spre Isus ca model de comportament pentru creștinii maltratați (1 Petru 2:21-24)!

De asemenea, cum să se poarte soții între ei când au convingeri diferite în domenii fundamentale, ca de pildă în cel religios?

Și, în fine, cum să se raporteze creștinii la autorități atunci când acestea sunt în mod clar corupte și ostile credinței creștine?

### Duminică, 16 aprilie – Biserica și statul

Deși scrisă cu mult timp în urmă, Biblia abordează subiecte de interes și pentru lumea de azi, cum ar fi relația dintre creștini și conducerea țării lor.

Uneori, poziția pe care ei trebuie s-o adopte este evidentă. Apocalipsa 13 vorbește despre o situație în care supunerea față de autoritățile politice ar fi nesupunere față de Dumnezeu. În astfel de situații, este clar ce avem de făcut.

#### 1. Ce sfaturi dă Petru cu privire la atitudinea față de conducerea politică? 1 Petru 2:13-17

Relele din Imperiul Roman le erau foarte bine cunoscute celor care trăiau pe teritoriul lui. El apăruse din capriciul unor oameni ambițioși care au recurs la forța armată brutală. Orice împotrivire era întâmpinată cu violență. Torturarea sistematică și moartea prin crucificare erau doar două dintre ororile la care erau supuși condamnații. Nepotismul și corupția erau specifice guvernării romane. Elita conducătoare își exercita autoritatea cu aroganță și bestialitate.

Totuși Petru îi îndeamnă pe cititorii săi să accepte autoritatea instituțiilor imperiului, de la împărat până la dregător (1 Petru 2:13,14). Argumentul său: împăratul și dregătorii îi pedepsesc pe făcătorii de rele și îi laudă pe cei ce fac bine (1 Petru 2:14).

De altfel, în pofida imperfecțiunilor lui, Imperiul Roman a oferit stabilitate. A pus capăt războaielor. A împărțit dreptatea, care, deși crudă, se baza pe o lege. A construit drumuri și a stabilit un sistem monetar pentru susținerea necesităților armatei. Prin acestea, Roma a creat un mediu în care a fost posibilă creșterea și chiar, în multe cazuri, prosperitatea populației. Privite din acest unghi, comentariile lui Petru despre stăpânire sunt justificate. Nicio formă de guvernare nu este perfectă, deci nici cea sub care se aflau el și creștinii de la data aceea. Așadar, el ne învață că datoria creștinilor este să caute să fie buni cetățeni, să se supună pe cât posibil legilor țării, chiar dacă regimul politic sub care trăiesc este departe de a fi desăvârșit.

*De ce este important să fim buni cetățeni, chiar și sub o guvernare rea? Ce poți face pentru a contribui la progresul societății în care trăiești?*

## Luni, 17 aprilie – Stăpâni și sclavi

### 2. Citește 1 Petru 2:18-23. Cum aplicăm astăzi mesajul acestor versete?

Pasajul acesta, deși acceptă sclavia ca pe o stare care există, oferă sfaturi spirituale cu privire (a o atitudine a minții potrivită în situațiile dificile care nu pot fi schimbate.

Cuvântul tradus cu „slugi” în 1 Petru 2:18, *oiketes*, era utilizat pentru sclavii folosiți în gospodărie („argat”). Cuvântul folosit mai frecvent pentru sclav, *doulos*, apare în Efeseni 6:5 („rob”), unde găsim sfaturi similare.

În societatea foarte stratificată a Imperiului Roman, sclavii erau considerați un bun legitim și stăpânul, care îi putea trata cu bunătate sau cu cruzime, avea drept de viață și de moarte asupra lor. Sclavii proveneau din armatele înfrânte, din copiii sclavilor sau din oamenii vânduți ca să-și achite datoriile. Unor sclavi li se încredințau răspunderi mari: administrau averile, proprietățile și afacerile stăpânilor sau se ocupau chiar de educația copiilor acestora.

Ei își puteau cumpăra libertatea și atunci se numeau „răscumpărați”. Pavel folosește acest termen arătând ce a făcut Isus pentru noi (Efeseni 1:7; Romani 3:24; Coloseni 1:14; 1 Petru 1:18,19).

Să nu uităm că unii dintre primii creștini erau sclavi, prinși într-un sistem pe care n-aveau puterea să-l schimbe. Situația era și mai grea pentru cei care aveau stăpâni severi și abuzivi, dar chiar și cei care aveau stăpâni mai buni puteau suferi neplăceri. Recomandările lui Petru pentru toți creștinii sclavi concordă cu alte afirmații din Noul Testament, Ei trebuiau să se supună și să suporte, la fel cum Isus S-a supus și a suportat (1 Petru 2:18-20). Nu este nicio fală să suferi când ești pedepsit pentru o faptă rea. Un creștin manifestă adevăratul spirit al lui Hristos atunci când suferă pe nedrept. În aceste situații, el trebuie să se poarte ca Isus, să nu răspundă cu batjocuri, să nu amenințe, ci să se supună lui Dumnezeu, dreptului Judecător (1 Petru 2:23).

*Ce lecții practice se desprind din sfaturile lui Petru? Înseamnă că nu trebuie să luăm poziție pentru drepturile noastre în nicio situație? Prezintă-ți răspunsul în grupă.*

## Marti, 18 aprilie – Soți și soții

### 3 Ce situație concretă aduce în discuție Petru? Ce relevanță au afirmațiile sale pentru căsniciile din societatea contemporană? 1 Petru 3:1-7

În acest pasaj, avem un indiciu important care îl ajută pe cititorul atent să-și lămurească problema abordată de Petru aici. În versetul 1, el se referă la familiile în care soțul „nu ascultă Cuvântul”. Prin urmare, el arată ce ar trebui să facă o femeie creștină care este căsătorită cu un bărbat necreștin.

Femeia creștină se va confrunta cu multe dificultăți dacă soțul ei nu-i împărtășește convingerile religioase. Ce ar trebui să facă? Să se despartă de el? Petru, la fel ca Pavel, nu-i recomandă să se despartă (vezi 1 Corinteni 7:12-16), ci mai degrabă să ducă o viață exemplară.

Rolurile femeii în secolul I în Imperiul Roman depindeau în mare măsură de societate. Femeile romane aveau mai multe drepturi în ce privește proprietatea și despăgubirile decât majoritatea femeilor cărora le-a scris Petru. Însă femeile erau excluse din politică, din guvernare și din conducerea religioasă. Petru le îndeamnă pe femeile creștine să adopte standarde superioare, în contextul în care trăiesc. El le îndeamnă la curăție și temere (1 Petru 3:2). Le recomandă să se preocupe mai mult de frumusețea interioară decât de coafuri la modă, bijuterii și haine costisitoare (1 Petru 3:3-5). Purtarea lor trebuie să fie de așa fel, încât să le recomande persoanelor celor mai apropiate, adică soților lor, creștinismul.

Cuvintele lui Petru nu trebuie luate de soți drept o dezlegare pentru a abuza de soțiile lor în vreun fel. După cum subliniază el, soții ar trebui să le arate considerație soțiilor lor (1 Petru 3:7).

Deși el se adresează aici unei situații speciale (căsătoria mixtă), putem întrezări totuși și elemente din idealul

căsniciei creștine: partenerii creștini ar trebui să se susțină reciproc și să ducă o viață integră, închinându-se lui Dumnezeu prin activitățile lor zilnice.

## Miercuri, 19 aprilie – Pavel, despre relațiile interumane

### **4. Ce asemănări găsești între următoarele sfaturi ale lui Pavel și cele ale lui Petru din 1 Petru 2:11 - 3:7? Romani 13:1-7; Efeseni 5:22-23; 1 Corinteni 7:12-16 și Galateni 3:27,28.**

Pavel abordează în mai multe locuri unele probleme ridicate în 1 Petru 2:11 - 3:7. Afirmările sale concordă extraordinar de bine cu afirmațiile lui Petru. De exemplu, și el îi îndeamnă pe cititorii săi să se supună „stăpânilor celor mai înalte” (Romani 13:1). Conducătorii sunt rânduiți de Dumnezeu și sunt de temut doar pentru o faptă rea, nu pentru una bună. De aici și îndemnul: „Dați tuturor ce sunteți datori să dați...” (vers. 3,7).

La fel, Pavel insistă ca femeile căsătorite cu bărbați cu alte convingeri religioase să ducă o viață exemplară pentru ca, în felul acesta, soții lor să ia decizia de a se alătura bisericii (1 Corinteni 7:12-16). Și în concepția lui, căsătoria creștină se bazează pe principiul reciprocității. Soții trebuie să-și iubească soțiile cum a iubit Hristos biserica (Efeseni 5:25). Iar sclavii trebuie să asculte de stăpânii lor pământești ca de Hristos (Efeseni 6:5).

Deci Pavel a fost dispus să respecte limitele sociale recunoscute prin lege. El a făcut distincție între aspectele sociale care puteau fi schimbate și cele care nu puteau fi schimbate. Dar a văzut în creștinism acel germene care avea să transforme concepția societății despre ființa umană. La fel ca Isus, nici Petru și nici Pavel nu au căutat să producă o revoluție politică pentru a schimba ordinea socială. Ei au știut însă că schimbarea avea să aibă loc prin influența exercitată treptat de oamenii evlavioși în societatea în care se găseau.

*Recitește Galateni 3:27-29. Deși declarația aceasta este clar teologică, ce implicații sociale ar putea avea asupra modului în care se raportează creștinii unii la alții, în virtutea lucrurilor pe care ie-a făcut Isus pentru ei?*

## Joi, 20 aprilie – Creștinismul și ordinea socială

Petru și Pavel știau că instituțiile și guvernările omenești sunt defectuoase și uneori chiar rele, ei înșiși având de suferit de pe urma stăpânilor și a conducătorilor religioși, și, cu toate acestea, i-au îndemnat pe creștinii din biserica primară să se supună autorităților omenești (1 Petru 2-13-17; Romani 13:1-10), le-au recomandat să plătească taxele și să își îndeplinească obligațiile de muncă. Creștinii trebuiau să fie recunoscuți ca oameni corecți.

### **5. Citește Faptele 5:27-32. De ce n-a respectat Petru în această situație sfaturile pe care li le dă creștinilor în epistola sa (1 Petru 2:13-17)? Ce adevăr esențial trebuie să ne însușim de aici?**

În urma creșterii rapide a bisericii creștine, Petru și Ioan au fost arestați (Faptele 4:1-4). Conducătorii religioși, bătrânii și cărturarii i-au interogat, apoi i-au eliberat și le-au poruncit să nu le mai vorbească oamenilor despre Isus (vers. 5-23). Petru le-a răspuns: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Faptele 5:29)

Petru nu era un ipocrit, nu spunea una și făcea alta. Când a fost pus în situația de a alege între ascultarea de Dumnezeu și ascultarea de oameni, i-a fost clar ce trebuia să facă. Până atunci însă, creștinii trebuie să susțină autoritatea statului, să i se supună și să susțină schimbările în favoarea demnității omului. Când sunt în discuție aspecte morale, creștinii s-au implicat și ar trebui să se implice în continuare în promovarea, în limitele legii, a schimbărilor sociale care reflectă valorile și învățăturile lui Isus. Procedura de urmat depinde de mulți factori, dar a fi un cetățean loial și devotat nu înseamnă în mod automat că nu poți sau nu ar trebui să contribui la îmbunătățirea societății.

*Citește Leviticul 19:18 și Matei 22:39. Ce înseamnă practic porunca de a ne iubi aproapele ca pe noi înșine?*

## Vineri, 21 aprilie – Un gând de încheiere

Ellen G. White a susținut ideea ca adventiștii de ziua a șaptea să fie cetățeni buni și să se supună legilor țării. I-a sfătuit să nu încalce în mod ostentativ legile duminicale locale; cu alte cuvinte, dacă păzeau sâmbăta ca zi sfântă, după porunca lui Dumnezeu, nu însemna că puteau încălca cu bună știință legile care interziceau munca în ziua de duminică. A existat totuși o situație în care a arătat clar că adventiștii nu trebuiau să respecte legea. Dacă un sclav reușea să scape de stăpânul lui, legea prevedea ca persoana care îl găsea să-l ducă înapoi la stăpân. Ea a criticat această lege și i-a sfătuit pe adventiști să nu o respecte, în ciuda consecințelor; „Atunci când legile oamenilor intră în conflict cu Cuvântul și cu Legea lui Dumnezeu, noi trebuie să ascultăm de cele din urmă, indiferent care ar fi consecințele. Nu trebuie să ascultăm de legea țării noastre care ne cere să predăm un sclav fugit în mâinile stăpânului lui; așadar, trebuie să ne asumăm consecințele încălcării ei. Sclavul nu este proprietatea niciunui om. Dumnezeu este stăpânul lui de drept, iar omul nu are niciun drept să-l ia în stăpânire pe cel care este lucrarea mâinilor lui Dumnezeu și să pretindă că este al lui.” - *Mărturii*, vol. 1, ed. 2010, p. 175 (201-202)

**Pentru studiu suplimentar:** Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, capitolele: „Iminentul conflict”, „Scripturile, apărarea noastră” și „Criza finală”.

### BIBLIA ȘI CARTEA *PROFEȚI ȘI REGI* – STUDIU LA RÂND

*Biblia:* Proverbele 8-14

1. Cine are ca locuință mintea?
2. Unde pot fi găsiți oaspeții nebuniei?
3. Cine își face bine sufletului său și cine își tulbură însăși carnea lui?
4. Ce anume îl doboară pe om și ce îl înveselește?

*Profeți și regi*, capitolul 16

5. Prin ce sunt înlocuite astăzi misterele închinării păgâne?